

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 30 Μαΐου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 69

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ, ἐκ τῶν τοῦ G. Barrili.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κ.λ. κτλ.

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ GIULIO BARRILI]

[Συνέχεια]

« — Θεῖα, πράγματι: c'est le mot! Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι ἐπέτυχον ἀμέσως καὶ ἔνευ μάχης. Ὁ πρωθυπουργὸς ἀπέδειξεν, ὅτι δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ στερηθῶσιν οἱ πολῖται, ὅτι ὀγδοήκοντα στόματα περιμένουσιν ἀνυπομόνως καὶ ὅτι οἱ τρεῖς λοιποὶ μόλις ἀρκοῦσιν ὡς ὀρεκτικά. Ἀλλ' ἡ Δρόσος τῆς Πρωίας εἶπεν ὅτι, ὡς βασιλόπαις, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησιν της εἰς τε τὸν πρωθυπουργόν καὶ εἰς πάντας τοὺς ὑπηκόους. Καὶ ἐπειδὴ ὁ πρωθυπουργὸς ἐτόλμησε νὰ ὑποτονθορίσῃ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ θέλησιν, ὁ βασιλεὺς ἐγγρονθοκόπησεν τὸν πρωθυπουργόν, ὅστις ἐπέτεν ἀνάποδα, et ne donna pas même sa démission.

« — Ζήτω ὁ βασιλεὺς! ἀνέκραξεν.

« — Ἐτοιμασθῆτε λοιπόν νὰ παρυσιασθῆτε εἰς τὴν ἡγεμονίδα. Εἴσθε ἐλεύθεροι νὰ διέλθῃτε τὴν πόλιν ὁλόκληρον, ἀλλὰ σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ ἐξέλθῃτε τοῦ φρουρίου τούτου, διότι ὁ λαὸς δύναται νὰ λαβῇ τὴν περιέργειαν νὰ λύσῃ ὁ ἴδιος τὸ πρόβλημα... ἐννοεῖτε; Καὶ τοῦτο ἤθελε κατὰ κράτος τὰ σχέδιά μου. Ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι καὶ ὑμεῖς θὰ γίνητε un sauvage comme il faut, ὡς ὁ δοῦλός σας. Εἶμαι γέρον καὶ ἤθελον ν' ἀφήσω ἄλλον τινὰ εἰς τὴν θέσιν μου de pionnier du progrès.

« Οὕτως ἐλάλει ὁ Μέντωρ μου: ἐγὼ ὅμως δὲν προσεῖχον πλέον εἰς τὰς ὀνειροπολήσεις του, ἀλλ' ἐσκεπτόμην μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν χαριτόβρυτον ἡγεμονίδα, τὴν πόσιν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φροντίδουσαν δι' ἐμέ. Πάντες τοιοῦτοι οἱ ἄνδρες! Ἐκάστη γυνὴ, ἥτις ἐνδι-αφέρεται πῶς δι' ἡμᾶς, εἶναι βεβηχὴ νὰ

καθεῖξῃ θέσιν τινὰ εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν. Καὶ ἡ δι' ἐμὲ ἐνδιαφερομένη γυνὴ ἦτο ὡρχία: ὁ Maître Labsolu τὸ ἔλεγε, καὶ ἡ δύναμιν νὰ πιστεύσω αὐτῷ, ἐπειδὴ τὴν πρῶϊν εἶχον ἰδεῖ μαρτυρίας πολλὰς τῆς ὡρχιότητος τῶν γυναικῶν τῆς Ὀκουενακάτης. Ἐλησμονήσα, τὸ ὁμολογῶ, τὴν ἀξιοδάκρυτον θέσιν μου, τὴν ἀπώλειαν τῶν συντρόφων μου, τὰ θερμὰ εἰσέτι ὅσῃ αὐτῶν... Καὶ ἐκτένισα τὴν γενειάδα μου διὰ τοῦ κτενὸς ὃν μὰς ἔδωκεν ἡ φύσις: τὴν ἐκτένισα φιλοστόργως, συλλογιζόμενος ὅτι τὰ βλέμματα τῆς ὡρχίας ἡγεμονίδος εἶχον σταματήσει ἐπὶ τῶν νῦν ἀργυρῶν. τότε δὲ χρυσῶν τριχῶν αὐτῆς.

« Ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα ἡ κατὰλληλος πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς βυσιλικῆς προστατιδὸς μου, ἡκολούθησα τὸν Labsolu.

« — Οὐχὶ ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν οὗτος βλέπων ὅτι διηθυνόμην πρὸς τὴν μεγάλην ὁδόν: ἡ δύνατο νὰ μὰς ἴδῃ ὁ πρωθυπουργός, καί...

« — Καὶ τί :

« — Αἴ!!! Ἀγαπᾷ τὴν ἡγεμονίδα, καί, ὡς εἰξεύρετε, οἱ ἄρασταὶ ὁμοιάζουσι τὴν κνίδαν qui s'y frotte s'y pique. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ συγκινήσῃ ὁ ἔρωσ τὴν ἡγεμονίδα, ἥτις... Ἀλλὰ σιωπῇ, ἰδοὺ αἱ θαλαμηπόλοι αὐτῆς.

« Δύο γυναῖκες, αἱ θαλαμηπόλοι περὶ ὧν ὁμοίει ὁ Labsolu, ἐκλήθησαν ἐπὶ τῶν βελονίδων εἰκίας πολὺ τῶν ἄλλων ὡραιοτέρως καὶ κομψοτέρως. Ὁ ὁδηγός μου ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς μετ' αὐτῶν, καὶ ἀμφότεραι εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην.

« — Ce sont demoiselles de bonne maison, εἶπεν ὁ Labsolu. — Elles sont presque nues, ἀλλὰ δὲν περικρατεῖ ἡ γυμνότης ἐνῶ εἶναι ἀθῶα, καὶ οὐδεὶς προσβάλλεται ἐξ αὐτῆς la honte est une invention des tailleurs, καὶ ἐγὼ pas de tailleurs, et, par conséquent, pas de honte! Μό-

νον οἱ προῦχοντες συνεθίζουσι νὰ καλύπτονται δι' ὑφασμάτων, ἅτινα ἐξάγονται ἐκ φυτῶν τινῶν, οὐχὶ ὅμως ἐξ αἰδοῦς, ἀλλὰ διότι τὰ ὑφάσματα ταῦτα ἀπαιτοῦσι πολλὸν κόπον καὶ δὲν ἔχουσι πάντες τὸν τρόπον νὰ τὰ ἀγοράζωσι. Θὰ ἰδῇτε τὸν μανδῦαν τῆς ἡγεμονίδος, καὶ διὰ ποίου θελκτικῶν τρόπου περιβάλλεται αὐτόν: c'est qu'elle est coquette. Rosée du Matin! Et, ma foi, elle a bien raison de l'être, car elle est jolie comme les Amours!

« Ἐπανῆλθον ἐν τούτοις αἱ θαλαμηπόλοι καὶ ὁμίλησαν μετὰ τοῦ Labsolu. Ἐκ τῶν νευμάτων αὐτῶν ἐνόησα ὅτι ἐπρεπε νὰ εἰσέλθωμεν.

« — Ἡ κατηχημένη γλῶσσα! εἶπον πρὸς τὸν φίλον μου, δὲν θὰ ἐννοήσω ποτὲ γρῦ.

« — Ἀπατᾷσθε: πέντε ἢ ἑξ ἡμέρας ἀρκοῦσι νὰ συνεθίστηται εἰς τὴν προφοράν καὶ νὰ μαντεύσῃτε ποῦ χωρίζονται αἱ λέξεις: τὸ ὑπόλοιπον ἔρχεται ἐντὸς μηνός. Vous y mordrez, mon garçon! Δὲν θὰ δυνήθῃτε βεβαίως νὰ καμῇτε ἀμέσως ἐκτεταμένην ὁμιλίαν, οὐτε νὰ λαλῇτε περὶ φιλοσοφίας. Mais, quoi bon; Οὐδεὶς ἐδῶ γνωρίζει τί ἐστὶ φιλοσοφία. Ἄλλως τε, θὰ σὰς δώσω μαθήματα τινὰ. Ἀλλ' ἄς εἰσέλθωμεν, ἡ ἡγεμονὶς μὰς περιμένει: courage, mon garçon, et que la vue du soleil d'Ocuenacati ne vous éblouisse pas!

« Εἰσῆλθον ἐν τῶν προθαλαμῶν, ὅθεν αἱ θαλαμηπόλοι μὰς εἰσῆγαγον εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ Δρόσος τῆς Πρωίας, ἥτις ἐκλήθη ἐπὶ τινος σκεύους ὁμοίου πρὸς κλίνην, ἡγέρθη εὐγενέστατα ἵνα ἀποκριθῇ εἰς τὸν ἐυλαβῆ χαιρετισμόν μου καὶ εἰς τὰς τρεῖς βαθυτάτας ὑποκλίσεις τοῦ Labsolu.

« Ἐδῶ, φίλοι μου, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σταματήσω ὀλίγον. Εἶδον πολλὰς γυναῖκας καὶ πολλὰς ἴσως θὰ ἴδω κατὰ τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς μου, καὶ περὶ αὐτῶν θὰ ἐκφέρω κρίσιν,

ἐπειδὴ ἡ χιὼν τῆς γενειάδος δὲν ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας, οὐδ' ἐτύφλωσε τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἀλλὰ καὶ χιλίας ἂν ἴδω, πέποιθα ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εὕρω καλλονὴν τόσῃ θαυμασίαν ὡς τὴν τῆς Δρόσου τῆς Πρωίας, τῆς ἡγεμονίδος τῆς Ὀκουενακάτης. Ἡ ἐπίδερμὶς τῆς ἐφαίνετο ὀλίγον μελαγχροινή, καὶ ὑπ' αὐτὴν διεκρίνετο τὸ αἷμα ρέων εἰς τὰς φλέβας, ὡς ὁ ροδόχρους χυμὸς ὑπὸ τὸν μαλακὸν φλοιὸν βερυκόκκου. Μελανωτάτην καὶ βοστρυχώδη εἶχε τὴν κόμην, κυανοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, κεκαλυμμένους ὑπὸ μακρῶν καὶ σινοειδῶς βλεφαρίδων, αἵτινες ἐξηγείρον ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀπείρους ἐπιθυμίας. Τί δὲ νὰ σὰς εἶπω περὶ τοῦ προσώπου τῆς; Τὸ μέτωπόν τῆς δὲν ἦτο εὐρύ, ἀλλ' αἱ ἐξοχαί τοῦ ἐδείκνυνον ἰσχυρὰν νοημοσύνην. Ἡ ρὶς δὲν ἦτο τόσο μακρὰ καὶ εὐθεῖα ὅσον ἀπαιτεῖ ἡ ἑλληνικὴ τέχνη· ἀλλ' ἡ φύσις δὲν θὰ τὴν ἀπηνεῖτο βεβαίως· τοιαύτη ἦτο ἡ κομψότης καὶ ἡ καλλονὴ τῆς καμπύλης τῶν ρωθίων τῆς. Τὸ στόμα ἐπὶ τέλους ἦτο, ἄνευ ὑπερβολῆς, δοχεῖον ἀνατολικῶν μαργαριτῶν. Μὰ τὴν ψυχὴν μου! ὅτε εἶδον τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, ἔμεινα ἐκστατικὸς παρατηρῶν αὐτήν, καὶ τὴν ἐλάτρευσα ὡς εἰδωλοάτρη. Καὶ σήμερον, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει αὐτῆς, τὸ αἷμα μου κοχλάζει εἰς τὰς φλέβας. Ἦθελον νὰ σὰς περιγράψω ὅλας τὰς ἡδέας σκέψεις, ἃς ἡ θεὰ τοιαύτης θείας καλλονῆς ἐγέννησεν ἐν τῷ νῷ μου... ἀλλὰ ἡ γλῶσσά μου δὲν δύναται... καὶ ἐξακολουθῶ τὴν διήγησιν.

» Ἡ ἡγεμονὶς ἡγέρθη, ὡς εἶπον, ἔν' ἀποδῶσθαι τὸν χαιρετισμὸν μας· εἶτα δὲ ἐκάθισε πάλιν, νεύουσα εἰς ἡμᾶς νὰ καθίσωμεν ἐπὶ δύο ἐδρῶν κατεσκευασμένων κατὰ μίμησιν τῶν εὐρωπαϊκῶν ὑπὸ τοῦ Labsolu, καλητέρου μυροποιοῦ καὶ διπλωμάτου ἢ τέκτονος καὶ λεπτοουργοῦ.

» Ἀλλ' οὕτε ὁ Μέντωρ μου οὐτ' ἐγὼ ἐπαφελήθημεν τῆς εὐγενοῦς ἀδείας καὶ ὁ Labsolu, ἅτε μέγας ρήτωρ, ἤρχισε τὸν λόγον του.

» Ἡ ἀξιολάτρευτος ἡγεμονὶς μου μοὶ ἐπιτρέπει ὅπως, συστάντων αὐτῇ συνάδελφόν μου τινὰ ἐξ Εὐρώπης, τῇ ὁμιλήσω τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ἣν αὐτὴ ἐννοεῖ καὶ λαλεῖ μὲ τόσῃν χάριν;

» Oui, Monsieur, ἀπεκρίθη ἡ ἡγεμονὶς διὰ φωνῆς, ἥτις μοὶ ἐφάνη οὐρανία, ἐνῶ αἱ παρειαὶ τῆς ἐπορφυροῦντο ἐπιχαρίτως.

» Eh bien! ἐξηκολούθησεν ὁ Labsolu. Ἐχὼ τὴν τιμὴν νὰ συστήσω εἰς τὴν Υ. Υ. τὸν Caila Lapi, ὡς τὸν ὠνόμασεν ὁ σεβαστὸς ἀδελφός Ὑμῶν, τὸν Caila Lapi, ὃν ἡ Ὑμετέρα καλωσύνη ἔσωσεν ἐκ βεβαίου θανάτου, καὶ ὅστις...

» Ἦθέλησα τότε νὰ διακόψω τὸν ρήτορα εὐχαριστῶν καὶ ἐγὼ τὴν ἡγεμονίδα· ἀλλὰ, θεωρῶν αὐτήν, ἔχασα ἐντελῶς τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν κατάρθωσα νὰ εἶπω ἄλλο τι παρὰ τὰς λέξεις « Ἡγεμονίς, σὰς εὐχαριστῶ ».

» Προφέρων ὅμως τὰς λέξεις ταύτας, εἶχον θέσει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, διὰ δὲ τῆς καρδίας ἐκφράζει τις πλέον ἢ διὰ φλυχρίας δύο ὥρων.

» Ὁ Labsolu ἐξηκολούθει:

» — Caila Labi: que vous voyez, εἶναι ὁ τρίτος υἱός...

» — Τίνος εἶμαι τρίτος υἱός; τί διαβόλον λέγεις; — ἠρώτησα τὸν φίλον μου διὰ βλέμματός, ὅπερ αὐτὸς ἐνόησε πάραυτα, ἐπειδὴ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς με ὥσει διὰ νὰ μὲ ἡσυχάσῃ, καὶ ἐξηκολούθησεν:

» — Il est modeste, lui; mais moi dans son intérêt, je dois tout dire. Ὁ Caila Lapi εἶναι ὁ τρίτος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γενούης ἰσχυροτάτου κράτους πολὺ μακρὰν ἐντεῦθεν, ὅπου κατασκευάζονται πλοῖα ἑκατοντάκις μεγαλειτέρα τῶν ἡμετέρων. Ἐταξίδευε διὰ τῶν θαλασσῶν τούτων, ἵνα μελετήσῃ τὰ ἔθιμα τῶν χωρῶν μας διὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤθελε προσκληθῇ εἰς κενὸν τινα θρόνον τῆς Εὐρώπης, ὅτε ἡ ὀργὴ τοῦ Κουτκού τὴν προσέβαλε, καὶ τὸ πλοῖόν του ἐβυθίσθη εἰς τὴν θαλάσσαν μετὰ τῆς πολυκρίθμου συνοδίας αὐτοῦ. Τρεῖς μόνον ἐκ τῶν ὑπηκόων του ἐσώθησαν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἡ Υ. Υ. γνωρίζει ποῖον ὑπῆρξε τὸ τέλος τῶν· ἀλλ' ὁ Caila Lapi εἶναι εὐχарιστημένος ὅτι ἐτυχεν ἐδῶ, οἷοι χρεωστῇ τὴν σωτηρίαν του...

» — Ἀ! ναί, ἔχει δικαίον, ἀνέκραξα πῖπτων πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ὠραίας ἡγεμονίδος καὶ ἀσπαζόμενος τὴν ἄκραν τοῦ μανδύου τῆς. Δὲν λυποῦμαι διὰ τὸ ναυάγιον... οὔτε διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ βασιλείου μου, διότι παντα ταῦτα μοὶ παρέσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδω τὴν Δρόσον τῆς Πρωίας.

» Προσεχώρουν, ὡς βλέπετε, εἰς τὰ σχέδια τοῦ Labsolu, χωρὶς νὰ ἐννέσω διὰ ποῖον σκοπὸν οὗτος ἤθελε νὰ μὲ συστήσῃ ὡς βασιλοπαιδα. Ἀλλὰ τίς ὁ μὴ χαίρων ἐξω τῆς πατρίδος του, νὰ φαίνεται μεγαλειότερος ἅφ' ὅ,τι εἶναι;

» Εἰς τὴν ὁρμὴν μου ἐκείνην, ἡ ἡγεμονὶς ἐμειδίασεν ἐρυθριῶσα. Τότε ἤμην νέος τὴν ἡλικίαν, δὲν ἤμην ἄσχημος, ἡ ἀπαράμιλλος καλλονὴ τῆς γυναικὸς ἐκείνης μοὶ ἐθέρμαινε τὸ αἷμα, καὶ οἱ ἐνθουσιώδεις λόγοι μοὶ ἐνεποίουν αἴσθησιν.

» — Ἡ θυγάτηρ τῆς Νεφέλης τῆς Δύσεως, εἶπεν ἡ ἡγεμονὶς τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς με (ἤμην πρίγκηψ καὶ ἐγὼ, μὴ λησμονῆς) χαίρει βλέπουσα ἄνθρωπον ὡς τὸν Caila Lapi, προσερχόμενον ἐξ ἀπομακρυσμένων χωρῶν. Ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γενούης δὲν θὰ εὕρῃ ἐδῶ οὐδὲν τὸ εὐχάριστον. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ κλαύσῃ διὰ τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν του λευκῶν. Ἀλλ' ὁ πανίσχυρος Κουτκούς ἐποίησε διάφορα τὰ ἥθη· ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος τρώγει τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἡ Δρόσος τῆς Πρωίας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ τοῦτο. Δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ὅμως ν' ἀποθάνῃ καὶ ὁ Caila Lapi, ὅπως οὗτος, ἐπιστρέψας εἰς τὸ βασιλεῖόν του, δυνήθῃ νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ἐκλεκτὴν τῆς ψυχῆς του ὅτι καὶ ἐν Ὀκουενακάτῃ ὑπάρχουσι γυναῖκες ἔχουσαι εὐγενὴ τὴν καρδίαν.

» Οἱ λόγοι τῆς ἡγεμονίδος ἀντήχουν εἰς τὰ ὦτά μου γλυκύτατοι ὡς οὐρανία μουσική. Ναὶ μὲν ἦσαν πάντοτε ὀρθοί, καὶ διδάσκαλος ὀλιγώτερον φίλαυτος τοῦ Labsolu ἤθελεν εὖρε λάθη πολλὰ καὶ ἀσυνταξίας καὶ ἀκυρολεξίας· ἀλλὰ τί ἐσήμαινε τοῦτο,

ἀφοῦ ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς καὶ αὐτὰ τὰ λάθη καθίστα λατρευτά;

» — Ἡγεμονίς, ἀπεκρίθη ἔνθους, οὐδεμία γυνὴ ἐκδέχεται ἀνυπομονοῦσα τὴν ἐπιστροφὴν μου· ἀλλ' ἂν ὁ Θεὸς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπανίδω τὴν πατρίδα μου, οἱ πάντες θὰ μάθωσιν ὅτι ἡ Δρόσος τῆς Πρωίας εἶναι ἡ ὠραιότατη, ἡ εὐγενεστάτη ἡγεμονὶς τοῦ κόσμου.

» — Πῶς; ὁ Caila Lapi δὲν ἔχει γυναῖκά τινα τῆς πατρίδος του, ἣν θὰ νυμφευθῇ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του; ὠραίαν τινὰ καὶ λευκὴν βασιλοπαιδα, ἥτις θὰ περιμένῃ αὐτὸν βλέπουσα πρὸς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ διακρίνῃ τὸ ποικιλόχρουν πλοῖόν του ἐπιστρέφον;

» — Ὁχι, ἡγεμονίς· ὁ Caila Lapi οὐδὲν ἔχει. Οὐδεμία γυνὴ ἀγαπᾷ αὐτὸν καὶ ἡ καρδία του εἶναι βωβὴ ὡς ὁ θάνατος.

» — Ah! la jeunesse de nos jours est bien sérieuse — ἀνέκραξεν ὁ Labsolu. Κατὰ τὴν ἐποχὴν μου οὐδεὶς ποτε ἔμεινεν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας sans une amourette au coeur. La nature alors avait encore horreur du vide. Ἀλλὰ τοσόν καλῆτερα! Δὲν θὰ λυπηθῇτε παραπολὺ διὰ τὴν ἑλλειψιν τῆς πατρίδος, καὶ θὰ νυμφευθῇτε ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ τῆς Κυθερείας. Αἱ γυναῖκες ἐνταῦθα εἶναι ὠραιόταται, αἱ!...

» — Ω! ναί, ὠραιόταται!

» — Ἀ! διέκοψεν ἡ ἀθῶα ἡγεμονίς. Ὁ Caila Lapi εἶδεν ἥδη ἐνταῦθα γυναῖκα ἀρέσκουσαν αὐτῷ;

» — Ναί... ὀχι... ὁπλοῦσα...

» Δὲν ἤξευρον τί νὰ εἶπω, εὐρισκόμην εἰς φοβερὰν ἀμηχανίαν· ἡ δὲ ἡγεμονίς ἐθεώρει προσεκτικῶς δέσμεν ἣν εἶχον ἐν χερσίν ἐξ ἀνθρώπων λευκῶν καὶ εὐώδων ὡς μαγνόλια.

» — Λησμονεῖτε, ἐξηκολούθησα, ὅτι εὐρίσκουμαι μετὰ τὸ θάνατον καὶ ζωῆς, καὶ ὅτι ἀναπνέω εἰσέτι χάρις εἰς τὴν εὐγενὴ Δρόσον τῆς Πρωίας!

» — Caila Lapi θὰ σωθῇ, τὸ ὀρκίζομαι, ἀνέκραξεν ἡ ἡγεμονίς, ἐγείρασα βασιλικῶς τὸ μέτωπόν. Καί, ἂν θελήσῃ... ἂν δὲν θὰ τῷ ἀπαρέσῃ νὰ ζήσῃ ἐν Ὀκουενακάτῃ, ὁ ἀδελφός μου θὰ ἐκπληρώσῃ πάντα αὐτοῦ πόθον.

» Ἦτο ὠραία οὕτως ὁμιλοῦσα, ὠραιότατη, φίλοι μου, μὰ τὴν ψυχὴν μου. Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλουν ὑπὸ τὰς μακρὰς βλεφαρίδας, οἱ λευκοτάτοι ὀδόντες διέλαμπον διὰ τῶν κοραλλίνων χειλέων τῆς. Ἀλλ' ἔχω λευκὴν τὴν γενειάδα, καὶ νὰ ὁμιλῶ περὶ τούτων τῶν πραγμάτων ἀρμόζει εἰς ἐμὲ τόσον ὅσον ὁ χορὸς εἰς ἄρκτον. Φαντάσθητε ὑμεῖς πᾶν ὅ,τι θέλετε· ἐγὼ ἐξακολουθῶ τὴν διήγησίν μου.

» — Ὁχι, ἀνέκραξα, χωρὶς νὰ ἤξεύρω τί ἐπραττον, τί ἔλεγον· ὁ Caila Lapi δὲν θὰ ἔχῃ οὐδεμίαν γυναῖκα, ἀφοῦ οὐδὲν δύναται νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὴν μόνην ἐκείνην, ἥτις ἔτρωσε τὴν καρδίαν του!

» Ἡ Δρόσος τῆς Πρωίας μ' ἐθεώρησεν ἐκπληκτος.

[Ἐπεται συνέχεια.]